

Posudek k diplomové práci:

Martin Janota – Pojem a druhy směnek

Rozsah diplomové práce Martina Janoty překračuje obvyklý standard (75 stran textu), její obsah a forma jsou standardní.

Diplomant zvolil relativně snadné téma, jež má oporu ve stabilní právní úpravě, váže se k němu řada odborných prací a také poměrně ustálená judikatura. Výsledná úroveň práce a jejího zpracování tomu odpovídá. Dílo není nikterak novátorské – ani myšlenkově, ani svým pojetím, na druhé straně se v něm diplomant nedopouští zásadních prohřešků, jež by činily práci nezpůsobilou obhajoby.

Z hlediska tématického zaměření je ovšem třeba diplomantovi vytknout, že na jednu stranu se pustil snad až do příliš podrobného rozboru jednotlivých náležitostí směnky, ačkoliv tato otázka neměla být předmětem práce, současně ale vynechal některé druhy směnek, jak sám přiznává v závěru, což přitom téma zahrnovalo. Není jasné, proč diplomant takto postupoval, v úvodu zvolené zaměření nikterak nevysvětluje. Rovněž formulace závěru svědčí o nepochopení smyslu této části práce. Namísto syntézy poznatků plynoucích z předchozích kapitol se diplomant pustil do praktického hodnocení významu směnky, jež ovšem zčásti provedl již v úvodu. O skutečné odborné vyústění, resp. shrnutí práce vzhledem k jejímu tématu se v žádném případě nejedná.

Na několika místech se diplomant dopouští věcných nepřesností, popř. deklaruje teze, o jejichž obecné platnosti v dané podobě lze mít pochybnosti. Obchodní zákoník např. na str. 1 cituje jako zákon č. 513/1992 Sb., tvrdí, že zákon č. 591/1992 Sb. byl vůbec prvním obecným post-komunistickým předpisem o cenných papírech, na str. 2 hovoří o vzniku řady nových „firem“, na str. 10 uvádí, že za cenné papíry je možno pokládat pouze konstitutivní listiny, mezi cenné papíry na str. 11 řadí také např. písemné smlouvy, na str. 12 pojednává o „emisi“ směnky, bez dalšího na str. 13 deklaruje, že směnka může mít výlučně listinnou podobu, aniž tento závěr dostatečně argumentuje s přihlédnutím k novému vymezení pojmu zaknihovaných cenných papírů v tuzemském právu. Neznalost poměrů na tuzemském kapitálovém trhu se projevuje v kategorickém tvrzení, že směnka je cenný papír nezastupitelný (str. 14) či že ji lze obchodovat jen neveřejně (str. 15). Polemiku by zasloužil názor o všeobecné nedůvěře ve směnku a úvaha o jejích možných zdrojích, které se objevují v závěru práce. Ve výčtu by bylo možné pokračovat, vzhledem k účelu tohoto posudku to

však nepokládám za nezbytné. Jeví se jako žádoucí, aby diplomant uvedené formulace objasnil, popř. uvedl na pravou míru v průběhu obhajoby.

Z formálního hlediska posuzované dílo v zásadě vyhovuje standardům, jež je třeba klást na diplomovou práci. Gramatické chyby (zejména v psaní interpunkce) se sice tu a tam vyskytují, není jich však mnoho. Stylistická úroveň díla je dobrá. Upozornit je třeba snad jen na dílčí nedostatky v metodě vědecké práce. Tak např. v samém úvodu díla se diplomant odvolává na ideologické představy komunistického režimu o budoucí roli soukromého práva, tvrzení však nedokládá ani jediným odkazem na reprezentativní pramen, z něhož takový poznatek čerpal, resp. na němž může tento postoj demonstrovat.

Seznam použité literatury je bohatý a vcelku odráží existující prameny. Je jen škoda, že diplomant nepracoval s tituly zahraničními, vyjma nemnoha slovenských. A priori tím vyloučil jistou myšlenkovou novost a neotřepanost práce. Zjistil by, že zahraniční právní věda zná další druhy směnek. Díky unifikaci směnečného práva jsou její závěry přenositelné rovněž do tuzemského odborného prostředí.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem hodnotím dílo jako standardně zpracované, byť s dílčími výhradami, v každém případě ovšem způsobilé obhajoby. Konečné hodnocení ponechávám závislé na výsledku ústní obhajoby.

V Praze dne 2. května 2006

JUDr. Petr Čech, LL.M.